

1. VLUCHTEN OF STERVEN

Al vier generaties lang leefde het dorpje onder het bewind van de McJames. Het was een gezellig gehucht gelegen in het noorden van de Verenigde Staten. Je had het marktplein, waar je de handelaars die van verre oorden kwamen, altijd kon horen roepen dat hun producten het meest kwaliteitsvol waren. Er waren grote geplaveide straten, waar vele ambachten werden beoefend, zoals de bakker, de hoefsmid en de schoenmaker. In de smalle steegjes konden kinderen rondrennen en spelen. Er waren altijd arbeiders uit alle windstreken druk in de weer met de aanleg van de treinsporen. De velden rond het dorp benutten de boeren voor hun landbouw en veeteelt. Maar de meeste mannen werkten in de mijn, een ingewikkeld labrynt van gangen. Elke dag daalden ze af in de grote put en dolven ze naar goud. Mijn vader, mr. McJames, was de trotse sheriff, tevens burgemeester van dit welvarende dorp. Hij had mijn toekomst al volledig uitgestippeld. Nu deed ik wat klusjes voor vader, zoals wat kleine dingen controleren, waar hij eigenlijk geen tijd voor had. Maar later, als ik me bewezen had, zou ik eerst zijn secretaris of adviseur worden. Als mijn vader te oud werd, zou ik hem opvolgen en het nieuwe hoofd van het dorp worden. Maar toen gebeurde er iets waardoor heel mijn vooruitzicht veranderde...

Alles verliep zoals op een gewone dag, het was een vrijdag in 1824. Mijn vader was gaan werken in het politiekantoor, terwijl ik mijn ochtendlijke inspectie deed. Ik ging eerst naar het casino, een groot rechthoekig gebouw met op de gevel allerlei kleurrijke slogans voor het aantrekken van gokkers. Er hing een 'missing' poster van een forsgebouwde vijftiger. Die was vorige week ontsnapt uit het gekkengesticht. Daarna ging ik naar de bank, een indrukwekkend gebouw, hoofdzakelijk gemaakt van marmer met beeldhouwwerken aan de gevel. Binnenin had je het onthaal aan je linkerkant, waarna je via de grote trap midden in de inkomhal naar je kluis kon gaan. Ook wij hadden daar dus een kluis. Ik controleerde of alles er nog in zat en ging toen terug naar buiten. Toen ik terug de straat op was, hoorde ik achter mijn rug een paard luid hinniken en ik hoorde een paar mensen roepen. Ik draaide me om en zag een vrouw in shock in het midden van de straat staan. Ik rende naar haar toe en kon nog net voorkomen dat het op hol geslagen paard haar vertrappelde.

Uiteindelijk ging ik in de bar, naast het huis van de weduwnaar, iets drinken. In deze kroeg kon je de lekkerste dranken vinden en stond de barman altijd klaar met een paar moppen. Het was gezellig ingericht met bijpassende houten stoelen en tafels. Wanneer het koud was, kon men zich ook altijd opwarmen aan het haardvuur dat brandde. Rond half negen kwam zoals gewoonlijk de levering met whisky, bier, water, wijn en worst. Ik ging naar de kar om de ruiters van zijn paard te helpen, want hij zag er dorstig en moe uit. Ik hielp hem naar binnen in de bar en gaf hem iets te drinken, terwijl een barmedewerker de kar langs de achterkant van

het gebouw naar binnen reed.

De ruiter was een nog jonge, maar wel sterk gebouwde knaap. Toen hij terug op krachten kwam, begon hij te spreken: "Er komt een konvooi aan! Ze willen het stadje veroveren en het stadsbestuur lynchen. Ze zeggen dat ze gestuurd zijn uit Washington om een einde te maken aan de illegale handel."

Dat was een leugen, de burgers hier waren de eerlijkste mensen die er bestonden. De Montana's gebruikten dit enkel als excuus om voorbij de grenswacht te geraken.

Ik liep snel naar het politiekantoor en waarschuwde mijn vader. Hij vertrok direct met een zestal van zijn mannen richting het zogenaamde konvooi om erachter te komen met hoeveel ze waren. Ik moest met de overige vier manschappen het stadje bewaken. De volgende middag was hij nog steeds niet terug. De vaten, die net geleverd waren, werden naar het stadhuis gebracht om gekeurd te worden door de kok van de burgemeester. Hij wilde namelijk de beste wijnen gebruiken voor het feest vrijdag, dan zou mijn vader verjaren. De kok stond bekend om zijn verfijnde smaakzin en kon uitstekend het betere van het beste onderscheiden. Hij liet de vaten tijdelijk in de kelder zetten.

Die nacht gebeurde het, overal was het stil, want iedereen sliep. Alleen de twee mannen, die het stadhuis bewaakten waren wakker. Ik had ze bevolen om extra alert te zijn. Niemand wist hoelang het zou duren vooraleer het konvooi eraan zou komen. Een van de mannen stond aan de enorme ijzeren poort, dat was genoeg. Je kon immers niet zomaar het stadhuis binnensluipen, want er was maar een ingang. De